

Бързобегунекъ сниши гласа си и каза: — Е, стотъ златни найдохъ ли се?

— За пушкитъ ли? Найдохъ се. Днесъ ще ги имаме.

— Брава, бе Соколовъ, бабанка си! искрещъ фотографътъ.

— Мълчи!

— Ахъ, отъ кога имашъ тая кама? извика Бързобегунекъ, като измъкнх изъ подъ жилета на доктора лъскавото оръжие и заигра съ неж изъ въздухътъ.

— Иванъ Маджарътъ ми ъж направи... Сега поржчкитъ у него валжтъ... Хубаво нѣщо, нали?

Бързобегунекъ се взираше въ нѣкакви слова, изработени на ножа.

— С или С. Какво значатъ тия букви?

— Отгадай!

— Соколовъ или Стефчовъ? попита усмихнжтъ Бързобегунекъ

— Свобода или смрътъ! каза натъртено докторътъ, у когото спомѣнуването на Стефчова разбуди неприятно чувство. Послѣ прибави:

— Сега Стефчовъ-Мефчовъ и други подобни безобразия назадъ остажтъ, любезний приятелю... Ний нѣмаме врѣме да мислимъ за Стефчова, нито за лични капризи или оскръбления... Който отива да убие тигърътъ, прѣзира червяка... Ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ забравилъ всичко... Който повдига революция, всичко забравя...

Бързобегунекъ го изгледа лукаво.

Явно бѣше, по раздражението му, че докторътъ нито бѣше забравилъ, нито можеше да забрави тѣй лесно. Ударътъ, който бѣше нанесенъ на сърдцето му, или на егоизмътъ му, бѣше твърдѣ силенъ. Трескавото занятие съ приготвлението на бунта затхпяваше на врѣме болежкитъ отъ раната, която сѣ зѣеше. Тия поглъщающи залиси обзимахъ цѣлото му сжщество и го зашеметявахъ. Той намираше въ тоя видъ опиянение едно срѣдство да бжде нечувствителенъ къмъ нравствената болка, както пияницата го намира въ